

A bráhman és a tigris

A mélyes és kusza bozóttal átszőtt, áthatolhatatlan dzsungelben élt, éldegelt egyszer a tigris. Az egyik reggelen nagyon megéhezett, és hiába kutatott a réten, a bozóttal valamilyen zsákmány után. Végül is messze-messze, a távolban megpillantott egy kecskét. Csendesen osont a kecske felé, de amikor a közelébe ért, akkor látta csak, hogy útját állja egy kerítés, s a kecske a kerítésen belül van. A tigris egy rácsos ajtóhoz ért. Az ajtó nyitva állt, a tigris besétált. Egyetlen ugrással a kecskén termett, lesújtott rá, és nagy lakomát csapott a húsból. A tigris elégedett és jóllakott volt, és most már vissza akart térni a barlangjába. De a csapda ajtaja bezárult – mert csapda volt a rácsos ajtó -, és foglyul ejtette a komát. Tombolva rázta a rácsokat a tigris, de minden hiába, a zár nem engedett. Csak akkor ébredt rá, hogy kelepcebe került, hatalmas csapda veszi körül. Hiába erőlködött, nem tudott kiszabadulni. Elfáradt, és bánatosan leheveredett a földre. Érezte, hogy élete nagy veszélyben van. Ebben a pillanatban vett észre egy bráhmant, aki éppen átvágott a dzsungelen. A bráhman indiai szent ember, aki az emberek könyörületességéből, alamizsnáiból éldegél, és egész napját imádkozással tölti. A bráhman éppen arrafelé ballagott. A tigris gyors menekülési tervet kovácsolt. Felült, behunyta a szemét, és úgy tett, mintha imádkozna. A bráhman odaért a ketrechez, és rémülten torpant meg. Csak akkor sóhajtott fel megkönnyebbülten, mikor látta, hogy a tigris zárt ajtó mögött üldögél. Megállt, és nézte a sárga bundás, fekete csíkos, félelmetes tigrist. „Mit csinál ez az állat? Teljesen úgy fest, mintha imádkozna. Milyen különös! Képes arra egy állat, hogy istenhez imádkozzék?” - kérdezte magától a bráhman, aki igen ostoba ember volt. Eltelt néhány perc. A tigris kinyitotta a szemet, a brámanra nézett, az ijedtében rohanni kezdett a dzsungel felé. - Ne szaladj el, szent bráhman! Istentől küldött üzenetet kell átadnom neked! – szolt utána a tigris. "Üzenetet istentől, nekem? - gondolta a bráhman. – Ez igaz lehet. Negyven éve egyfolytában imádkozom, talán végül isten meghallgatott engem." S egy kissé közelebb óvakodott a tigrishez. - Mondd el, kérlek: mi az az üzenet? – kérdezte az ostoba bráhman. - Éppen most volt egy látomásom istenről – ismételte a ravasz tigris. - Az isten így szólt hozzám: „Egy szent bráhman fog eljönni hozzád. Kérlek, add át neki üzenetemet!” És azután isten átadta a neked szóló üzenetet. - Tehát mi ez az üzenet? – kérdezte ismét a bráhman. - A füledbe súgnám, csak nyisd ki egy pillanatra az ajtót, és engedj ki. - Nem, nem, te tigris vagy, és megölhetsz engem - felelte rémülten a bráhman. - Akkor ne nyisd ki az ajtót - felelte a tigris. - Nem adom át az üzenetet, menj el, hagyj magamra, hadd imádkozzam. - Ne haragudj! - kérlelte a bráhman. - Csak arról beszéltem, hogy mitől félek. De amit isten akar, azt boldogan megteszem. - Akkor ne veszteged az idődet és az enyémet sem! Nyisd ki gyorsan az ajtót! - szolt türelmetlenül a tigris. Az ostoba bráhman kinyitotta az ajtót, a tigris kísért, rámosolygott a brámanra, és a következőket mondotta: - Isten elégedett veled és velem is. Az üzenete a következő: „Szent bráhman! Adj ennivalót, jó kis húst őríz a hívednek, a tigrisnek!” - Ennivalót, jó kis húst, neked? - kérdezte a bráhman. - Hiszen magam sem ettem két álló napja, és a családom is koplal. Éppen ezért vágok át most a dzsungelen, hogy a legközelebbi faluban ennivalót kolduljak. - De az isten azt is tudja, hogy számomra van friss húsd - mondta a tigris. - Hol? Hogyan? - kérdezte a bráhman. - Te magad is finom falat vagy, jó lesz a tigriselednek, nem gondolod? Gyere ide szépszerével, mert ha nem, lecsapok rád! – dörögte a hálátlan tigris. - Isten azt mondta, ez a teendőm! - Meg akarsz ölni?! – kiáltott

fel a bráhman. - Nem az én dolgom eldönteni, hogy meghalsz-e vagy sem. Csak a húsdoból akarok lakomázni – szólott a tigris. - Kérlek, ne tedd, szánj meg engem – esengett az ostoba bráhman. - Hat gyermekem van, éheznek szegények. Ha én meghalok, mi lesz velük? Engedj utamra, majd imádkozni fogok érted, hogy hosszú életű legyél a földön. - Ó, nem! – felelte a tigris. - Nem hagyhatsz így itt. Isten akarata az, hogy megegyeek! - Ne ölj meg, ne ölj meg! – könyörgött a bráhman. - Elmegyek a legközelebbi faluba, és ennivalót hozok neked. Ígérem! - Hiszek neked, de nem várhatok! Most kell, hogy felfaljalak, mert éhes vagyok! Ezen kívül – folytatta, szemében zölden lobogó kegyetlen lánggal, a tigris – az ember nem méltó semmilyen könyörületességre. Az emberek gonoszak! Látod, egy kegyetlen ember csapdát állított nekem, hogy becsalogasson, és lerántsa a bundámat! A tigris már-már ráugrott áldozatára, de a bráhman kiáltozott, és fűt-fát ígért a tigrisnek, ha meghagyja életét. - Az embernek meg kell halnia! Az emberrel végezni kell. De neked tisztességes feltételt szabok. Elmegyünk együtt három bíróhoz. Ha a három közül az egyik neked ad igazat, elengedlek! - jelentette ki a tigris. A bráhman beleegyezett, és elindultak, hogy megkeressék a három ítélezőt. Az első, akivel találkoztak, öreg csacsi volt, és elmesélték neki vitájukat. A csacsi meghallgatta őket, majd így ítélkezett: - Nézzetek rám, és lássátok, mit tett velem az ember! Egész életemben szolgáltam őt, és csak ütés, rúgás, szenvedés volt az osztályrészem. Most, hogy kiöregedtem a munkából, nem állhattam meg többé a szeme előtt. Nem kaptam enni, mivel nem hajtottam többé hasznot, és végül elkergetett. Az ember kegyetlen, ezért ennek a bráhmának meg kell halnia! A tigris megköszönte az öreg, szomorú csacsi ítéletét, és rámosolygott a rémült bráhmanra. - Rajta, keressük meg a második igazságtevőt! - mondta neki, hatalmas fogait vicsorítva. Útjuk során egy hatalmas krokodillal akadtak össze. A bráhman elmagyarázta vitájukat, és igazságos ítéletért, könyörületességért esedezett. - Nem akarok többet hallani - szólta a hatalmas krokodil. - Nagyon jól tudom, hogy állnak a dolgok! Tudjátok, mi történt a feleségemmel? Egy ember lelőtte, lenyúzta a bőrét, és táskát készített belőle az feleségének. Egyetlen állat sincs biztonságban mindaddig, amíg emberek élnek a földön! Ezért a bráhmának meg kell halnia! Ilyen ítéletet hozott a hatalmas krokodil, anélkül hogy meghallgatta volna, mit is akart a tigris mondani. - Gyerünk, keressük meg a harmadik bírót - mondta a tigris vidáman, előre nyalogatva a száját, a jó falat reményében. A bráhman félelemtől reszketve támolygott a tigris mellett. Hosszú utat tettek meg, hogy megtalálhassák a harmadik bírót. A harmadik bíró egy ravaszdi róka volt, és ők arra kérték, hallgassa meg ügyüket. A róka figyelmesen hallgatta történetüket, először a tigris, másodszer a bráhman előadásában. Zavartnak tűnt, és megkérte őket, meséljék el újra az esetet. Így is tettek, de a róka csak nem értette, mit akarnak. Így a bráhman és a tigris harmadszor is elmagyaráztak neki mindent. A róka csak pislogott. - Egyszóval a bráhman ült a csapdában, amikor arra járt a tigris. Így volt? - kérdezte a ravaszdi. - Nem, nem – mondta a tigris. – Én voltam a csapdában, nem a bráhman. - Ó, igen, most már értem! - bólintott a róka. - A bráhman imádkozott, azután a tigris megpillantotta őt! - Teljesen rosszul érted! - kiáltotta bosszúsan a tigris. - Én imádkoztam, és én voltam a csapdában! - Te voltál a csapdában? - csóválta meg a fejét a róka. - Akkor hogy a manóban jöttél ide? - Bolond vagy! - üvöltötte a tigris. - Semmit sem értesz! A két másik bíró megértette ügyünket, és igazságos ítéletet hozott! Miért nem teszed te is ugyanazt? - Nehéz megérteni, miképpen történtek a dolgok, hacsak nem látom a saját szememmel. Menjünk el mind a hárman oda, ahol az az eset történt! - javasolta a róka koma. A bráhman, a tigris és a róka el is ballagott a csapdához. - No, hadd lássam! - mondta a róka. -

Te, bráhma, menj be a ketrec ajtaján, ahol voltál, te pedig, tigris kezdj el imádkozni! - Te bolond vagy! - morogta a feldühödött tigris. - Én imádkoztam a ketrecben, a bráhma pedig felém közeledett a dzsungel ösvényén! - Hogyan történt ez? - kérdezte ártatlan képpel az agyafúrt róka. - Meg fogom mutatni neked! - felelte a tigris, és bement a ketrecbe. - Most pedig, bráhma, csukd be a ketrec ajtaját, és lakatold be. Azután megmutathatod nekem, hogyan nyitottad ki! – fordult az emberhez a róka koma. A bráhma, még mindig reszketve, odament a ketrechez, becsukta az ajtaját, és rázárta a lakatot. - Bemutassam most, hogyan nyitottam ki? – kérdezte az ostoba bráhma a rókától. A ravaszdi rókát elöntötte a mérge ennyi butaság láttára. - Te ostoba fajankó! Valóban te vagy a legbutább ember, akit valaha is láttam életemben. Fuss el gyorsan! Szedd a lábadat, és örülj neki, hogy semmi baj se történt veled! – kiáltotta a róka. A bráhma köszönetet mondott a rókának, és hátra se nézve, elszaladt. Már azt se bánta, hogy két napja bandukol korgó gyomorral, úgy örült szerencsés megmenekülésének. A ravasz róka megvárta, míg a bráhma eltűnik a dzsungel mélyén, azután odafordult a tigrishez. - Isten veled, kedves tigris! Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha tovább folytatod az imádkozást. Azzal, rozsdavörös farkát lobogtatva, eltűnt ő is a fák között, a sűrűben.